సాహితీ సదస్సులూ రికార్డింగ్ డాన్సులూ

అమెరికామెడీ కబుర్లు -2

అయ్యా, అమ్మా, అదండీ విషయం. గత సంవత్సరం జనవరిలో మొదలుపెట్టి, మొన్నటి జనవరి దాకా అష్టవంకరలూ తిరుగుతూ నేను చేసిన కూచిపూడి, భరత నాట్యం వగైరా డాన్సులతో నా ఒళ్ళు హూనం అయిపోయింది. "పోవోయ్, వెధవ బడాయీ నువ్వూనూ, నువ్వు డాన్సు చేస్తే చూసే చవటలు ఎవరూ ఉండరు" అంటారేమో. అది కరెక్టే, ఎందుకంటే ఈ డాన్సులన్నీ నేను ఎవరూ ప్రయివేటుగా, ఎవరికీ చెప్పకుండా, తెలియకుండా చేసినవే. వీటన్నిటికీ కలిసి మెలిసి నేను పెట్టుకున్న పేరు "సాహిత్యం డాన్సు". తెలుగు సాహిత్యాన్ని పోషించడానికి నా బోటిగాళ్ళు పడే తిప్పలన్న మాట.

అసలు విషయం ఏమిటంటే గత సంవత్సరం నేను రెండు సాహిత్య మార్జాలాలకి గంటకట్టాల్సి వచ్చింది. అందులో మొదటి గంట అక్టోబర్ లో హ్యూస్టన్ లో అఖండ అఖిల అమెరికాఖండ తెకోకారా డీలక్స్ సాహితీ సదస్సు. ఇన్ని విశేషణాలు పెట్టకుండా సింపుల్ గా తెలుగు సాహితీ సదస్సు అని పేరు పెడితే నాకు తెలుగు బొత్తిగా రాదని అమెరికాలో అందరూ జాలిపడతారు కదా, అందుకని ఇలాటి పేరు పెట్టాను.

ఈ సదస్సు తాలూకు నా ఈమైల్ ప్రకటన అందగానే ఒకాయన అర్జంటుగా పిలిచి, ఈ తెకోకారా, ఏమిటన్నా? నాకేం సమజౌతలే" అని ఫోన్‌లో ఆశ్చర్యపోయాడు. అంటే హాహా కారాలు చేశాడు రెండు, మూడు ఇండియా భాషలలోనూ, తన న్యూయార్క్ భాషలోనూ. మాది టెక్సస్ కదా, మా ఇంగ్లీషు వేరు. "అదే సార్, తెలంగాణా, కోస్తా మరియు రాయల సీమ అందరికీ కలిపి అని అర్ధం అని వివరించాను. "మగర్ మధ్యలో దీర్ఘం కా అనే అక్షరం క్యుం?" అడిగాడు నా బ్రిలియన్సీకి ఇంకా ఆశ్చర్యపోతూ ఆ మిత్రుడు. "అదా, మాది కాకినాడ కదా, అందుకూ". అన్నాను. "అన్న పాగల్ హోగయా" అని గొణుక్కుంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు ఆ కరీంనగర్ ఆసామీ.

మామూలుగా ఎవరూ పాటించని హిందూ ధర్మానికి నాలుగు పాదాలయితే, సాహిత్య ధర్మానికి నాలుగు సమస్యలు. ఈ తె.సా. సదస్సుల సమస్యలు అన్నీ స్వయంకృతాపరాధాలే. ....అనగా స్వయంగా తెచ్చిపెట్టుకున్న "సరదా దురద"లు. ఎంత గోకినా పోవు.

ఉదాహరణకి అమెరికా సంగతే తీసుకుందాం. సాహిత్య సభ ఏ ఊళ్ళో జరిగినా క్వాంటిటీ అనగా ఎంతమంది వస్తారూ, క్వాలిటీ అంటే ఎంతిస్తారూ అనే విషయం అంతా వారు సాహిత్యం డిపార్ట్‌మెంట్లో ఉన్న నాలుగు కులాలలో ఏ అమెరికాకులమో దాన్ని బట్టి ఉంటుంది.

ఇందులో మొదటి కులం పేరు "చందాకులం". ఇండియాలో కులాల్లాగే ఇందులో కూడా శాఖాభేదం ఉంది. ఉదాహరణకి "కాఫీచందా" శాఖ వారు....అంటే అంటే హిందీలో "కాఫీ" అనే మాటకి వచ్చే తెలుగు అర్థంలో కాఫీ తాగడానికి సరిపడా ఇచ్చి, వాళ్ళ పేరు డొనేషన్ ఇచ్చిన వాళ్ళ లిస్ట్‌లో వాళ్ళకి నచ్చిన చోట, భారీగా పెద్ద అక్షరాలతో పడిందా లేదా, ఆర్గనైజరుగాడు స్టేజి మీద తమ సంపూర్ణ నామధేయమూ, గోత్రమూ, పుట్టిన ఊరూ, జాతకమూ అన్నీ సరిగ్గా చెప్పాడా లేదా అని వెయ్యి కళ్ళతోటీ, చెవుల తోటీ కనిపెట్టే శాఖ. పొరపాటున మర్చిపోయారో, ఇక ఆర్గనైజరు పని గోవిందా, గోవింద. ఈ డిపార్ట్‌మెంట్ లో భవదీయుడి గూబ అనేక సార్లు వాచెను. ఇకముందు కూడా వాచును. "కాఫీచందా" వారి లెవెలు పాతిక డాలర్లు దాటదు గాక దాటదు.

ఇక రెండో శాఖ వారు "ఫొటోచందా" వారు. వీరు రెండు కప్పుల కాఫీ మరియు పకోడీలకి కూడా సరిపడా ఇచ్చి, బంధు మిత్ర సపరివారంగానూ, పక్కింటి కుక్క పిల్ల, ఎదురింటి పిల్లి పిల్లలతో సహా టిఫినూ, భోజనమూ టైముకు వచ్చి, గ్లామరు ఉన్న ముఖ్య అతిధులతో అరడజను ఫొటోలు, అరగంట వీడియో తీసుకునే వాళ్ళు. పండితులతో ఫొటోలకి పాతిక, మామూలు సినిమా వాళ్ళతో యాభై డాలర్ల దాకా వెళ్ళగలరు. చిరంజీవి అయితే ఏకంగా వంద డాలర్లు కూడా ఇస్తారు. ఆ మాట కొస్తే వంద డాలర్లు డొనేషన్ ఇవ్వలేని పవిత్ర భారతీయులు, అందునా అమెరికా తెలుగు వారిలో ఎవ్వరూ ఉండరు. (డబ్బు) ఉన్నా ఇవ్వరంతే. ఈ శాఖ వారికి సాహిత్య సభ అయినా, శ్మశాన సభ అయినా ఒకటే. ఫోటోలు ముఖ్యం.

మూడో శాఖ వారు "పేకాటచందా" వారు. "ఈ యూస్‌లెస్ టెలుగూ అర్థం అవక, ఆ గోల భరించలేక అందరూ వదిలేసినా, పాపం ఈ పిచ్చి బేమ్మడు మటుకు పెళ్ళాం పిల్లల్ని కూడా వదిలేసి ఇలా సాహిత్యం రోడ్డు మీద పడతాడు, పాపం" అని కాస్త పుణ్యమైనా వస్తుందేమోనని జాలి పడి వంద డాలర్లు డొనేషన్ మాత్రం పంపించి, సభల చుట్టుపక్కలకి రాకుండా హాయిగా ఆల్కోంట్‌కి ఐదు వందల డాలర్లు పేకాట ఆడుకునే వారు. ఈ శాఖ వారు ఒక ఫుల్ కౌంట్ మనకి కూడా ఈజీగా ఇవ్వ గలరు. కానీ ఇవ్వరు. సాహిత్యానికి గ్లేమరు లేదు కదా.

నాలుగో శాఖ వారు "పడగెత్తినచందా" వారు. అంటే కోట్లకి పడగెత్తి, చచ్చేంత డబ్బు ఉన్న వాళ్ళు, అరక్షణం టైము లేని వాళ్ళు. ఇందులో సాహిత్యానికి ఇచ్చే వాళ్ళు తక్కువే అయినా, అప్పుడప్పుడు జాక్ పాట్ కొట్టవచ్చు. ఆర్గనైజర్లకి బాగా కిడుతుంది. ఎందుకంటే వీళ్ళు ఇవ్వదల్చుకుంటే వెయ్యి డాలర్లు ఇస్తారు. పైగా సాధారణంగా, ఇలాటి సాధారణ సభలకి వచ్చి మనల్ని చావగొట్టరు.

పైన చెప్పిన విధంగా అందరినీ అడుక్కుని సాహిత్య సేవ చేద్దామనుకుంటే, ఈ తె.సా. సదస్సు లో కావలిసిన రెండో కులం "రచయితాకులం" వారు లేనిదే ఇంకేమీ లేదు. అయితే వీళ్ళని రప్పించడం కూడా వారి, వారి శాఖలని బట్టి ఉంటుంది.

అందులో మొదటిది "వస్తే ఏమిస్తావ్?" అనే శాఖ. సదస్సు ప్రకటన చూడగానే ఒక నవలా, రెండు వ్యాసాలూ, మూడు కథలూ, నాలుగు కవితలూ అర్జంటుగా పంపించేసి, రోజూ ఈ-మైల్ లేదా ఫోన్ చేసి "అవన్నీ చదవచ్చా, మొత్తం మూడు గంటలు చాలు సుమా, ఇంతకీ రెండు రచనలు మొదటి రోజు, మిగిలినవి రెండో రోజు చదివితే అందరికీ బాగా నచ్చుతుంది కదా, ఏమంటావ్?, అన్నట్టు మొత్తం అంతా వీడియో తీసే ఏర్పాట్లు చేశావా?, అయ్ వాంట్ ఓన్లీ ప్రొఫెషనల్స్,

నాట్ ఆర్డినరీ పీపుల్" అంటూ నా చేత అన్ని వరాలూ పుచ్చుకుని మరీ ఈ "వస్తే ఏమిస్తావ్" వారు సభలకి వచ్చి నిండుతనాన్ని ఇస్తారు. డబ్బు మటుకు ఆట్టే ఇవ్వరు. అయినా పరవాలేదు.

రెండో రకం "అబ్బే, ఎందుకు లెండి" బాపతు. పాపం వీరికి ఎంతో ఉత్సాహమూ, మంచి టేలంటూ, మాట్లాడే పటిమా అన్నీ పుష్టిగా ఉండి, మొహమాటం మటుకు అంత కన్నా పెద్ద లెవెల్లో ఉంటుంది. మరొక రకం "మాకూ గెంతాలని ఉంది" తాలూకు. అంటే రచయితలుగా చలామణీ అవుదామనుకునే ఔత్సాహికులన్న మాట. సరిగ్గా గెంతే అవకాశం వస్తే వీళ్ళు చిరంజీవి కంటే బాగా గెంత గలరు. కృష్ణశాస్త్రిలా రాయగలరు.

ఉన్న మాట చెప్పొద్దూ, ఎంతో కష్టపడి పైన చెప్పిన రకరకాల రచయితలని పోగేసి తె.సా. సదస్సు పెట్టవచ్చు కానీ, వీళ్ళందరితో ఒకటే సమస్య. ఇందులో చాలా మంది, కేవలం వాళ్ళు, మాట్లాడే టైముకి మాత్రం వచ్చి, కాసేపు కూచుని, వాళ్ళ వాగుడు...సారీ ప్రసంగం అవగానే హాలులోంచి బయటకి పారిపోతారు. ఎందుకంటే అందరి దగ్గరా షేక్ హేండ్స్ పుచ్చుకోవాలి కదా. పైగా "నా తరవాత మాట్లాడే వక్తకేం వచ్చు, నా మొహం", "వెంఠనే ఇంటికి వెళ్ళకపోతే వంగ మొక్కలకి నీళ్ళు ఎవరు పెడతారు, లేదా టామీకి మంగళస్నానాలు ఎవరు చేయిస్తారూ?" వగైరా కారణాలకి.

తెలుగు వారి ఆనవాయితీ ప్రకారం డొనేషన్ ఇచ్చిన ఆసామీ తన పతకం అందుకోగానే సాహిత్యానికి దూరంగా పారిపోవడమూ, రచయితలకి తాము చదవడమే కానీ ఇతరులవి వినడం వాళ్ళ గోత్రంలోనే లేదు కాబట్టీ ఏ రకమైన తె.సా.సదస్సుకైనా మూడో అమెరికాకులం వారు దేవుడిచ్చిన వరం. ఈ మూడో కులాన్ని "పాఠకులం" లేదా "ప్రేక్షకులం" అంటారు. వీళ్ళని మనం "తోలుకు" రావక్కర లేదు.. పాపం వాళ్ళే అన్ని పనులూ మానుకుని ఇటువంటి సభలకి వచ్చి, ఆనందించి, అందరినీ సంతోషపెడతారు.

ఇక నాలుగో అమెరికాకులం వారిని "సేవకులం" అంటారు. తెర ముందు నా బోటి అల్పుడు తైతెక్కలాడుతూ తప్పట్లుకొట్టించుకుంటూ ఉంటే ఈ "సేవకులం" వారు మటుకు తెర వెనకనే ఉండి, రిజిస్ట్రేషన్ లాటి జరగ వలసిన మర్యాదలూ, భోజనాల ఏర్పాట్లు, మైకులూ మొదలైనవి సరిగ్గా చూసే స్వచ్ఛంద సేవకులన మాట.

అదండీ సంగతి, ఇలాగ నాలుగు అమెరికాకులం వారందరూ తలో చెయ్యీ వేస్తేనే కానీ సాహిత్యం కాళ్ళకిందకి దిగజారిపోతుంది.

అన్నట్టు బహుశా అప్రస్తుతమే కానీ, ఐదో కులం వారి గురించి చెప్పడం మర్చేపోయాను. దాని పేరు "పంచమ కులం". ఇందులో రచయితలైన వారు సాధారణంగా పై అంతస్థులో ఉండి, ఇలాటి సాధారణ తె.సా. సదస్సులకి విచ్చేయరు. మరి కొంత మంది ఆర్గనైజరు గాడి (అనగా కొన్ని కేసుల్లో నాది అనమాట)... మూతి వంకర అనో, "రెండేళ్ళ కితం తెలిసి ఉంటే తప్పకుండా వచ్చేవాళ్ళమే, మా ఫ్రెండ్ పటేల్ ఇంట్లో సత్సంగ్‌కి కమిట్ అయిపోయాం" అనో వంక పెట్టి మానేసే వాళ్ళే. అసలు జోకు ఏమిటంటే ఈ సోకాల్డ్ సత్సంగులూ, గిత్సంగులూ అన్నీ గుజరాతీ, హిందీ లేదా వారు మాట్లాడే అదో రకం అంగ్రేజీలో ఉంటాయి. మీరు ఎన్ని చెప్పండి, ఏ పురాణమైనా, ఇతిహాసమైనా నాకు మటుకు శుద్ధ......అనగా తెకోకారా తెలుగులో వింటేనే కానీ అర్థం అవదు సరి కదా, చాలా అపార్థం అవుతుంది. ఉదాహరణకి "దెన్ ఎలిఫెంట్ గాడ్ కేం అండ్ ఆక్యుపైడ్ హిజ్ సీట్" ఇంగ్లీషులో తెలుగువాడికి పురాణం చెప్తే ఒళ్ళు మండదూ. ఈ పంచమ అమెరికాకులం వారు ఈ సభలకి రాకపోవడానికి సభల నిర్వాహకుడి పెర్సనాలిటీయే అసలు కారణం. అదే మరొకరు

నిర్వాహకులైతే పటేల్ గాడికి డుమ్మా కొట్టి ఒంటి మీద సెంటూ, మెడలో కంఠ లంగోటీ కట్టుకుని, వంద డాలర్లు ముడుపు చెల్లించుకుని తమ భయమూ, భక్తీ చూపించుకునే వారే. మనం ఎంతబతిమాలినా ఎలాగా వీళ్ళు రారు కాబట్టి వీళ్ళతో ఏవిధమైన ఇబ్బందీ లేదు మనకి.

"మళ్ళీ ఏమిటి బరుకుతున్నావ్, పనీ పాటూ లేదా ?" హఠాత్తుగా వెనకనుంచి మా రంభ గొంతుకు వినగానే గతుక్కుమన్నాను .

"ఏం లేదులే, సాహితీ సదస్సుకి డబ్బులు సంపాదించడం, జనాల్ని పోగెయ్యడం లో నేను కిందటేడు చేసిన డాన్సుల గురించి రాస్తున్నాను" అన్నాను.

"సరేలే అదేమన్నా పెద్ద ప్రోబ్లెమా ఏమిటి, యు షుడ్ హేవ్ ఆస్క్డ్ మి ఎట్ దట్ టైం. చాలా సింపుల్," అంది మా అర్ధాంగి.

"సింపులా?" ఆశ్చర్యపోయాను కరీంనగర్ స్నేహితుడి టైపులో.

"అవును మాజీ మన్మధా, నీ బోటి వృద్ధాప్యంగాళ్ళకి జ్యోతి లక్ష్మి, విజయ శాంతీ, హలం, వీలుంటే హెలెన్, మధ్యాహ్నం..అంటే నలభైలోపు గాళ్ళకి జయ మాలిని, డిస్కో శాంతి, సుభాషిణి లేదా అనూరాధ, హెచ్ వన్ గాళ్ళకి అల్ఫాన్సా, రాఖీ సావంత్ ని పిలిపించు. అఫ్ కోర్స్ ముమైత్ ఖాన్ బెస్ట్ అనుకో, అప్పుడు పెద్ద హాలు కూడా సరిపోదు నీ సాహితీ సభలకి."

"అంటే" అన్నాను ఆ పేర్లలో కొన్ని తెలుసు కాబట్టి...

"అవునోయ్, ఓపెనింగ్ సెరిమోనీలోనూ, ఆఖర్నా, అప్పుడప్పుడు మధ్యలోనూ రికార్డింగ్ డాన్సులు పెట్టావనుకో, నువ్వూ, నీ బోటి రచయితలూ చేసే కూచిపూడీ, భరత నాట్యం భరించడానికి అందరూ వస్తారు. ఐ గేరంటీ ఇట్. సాహితీ సదస్సులూ-రికార్డింగ్ డాన్సులూ...యు కెనాట్ బీట్ దట్ "

మా ఆవిడ మేధాశక్తికి, అంతకంటే ముఖ్యంగా మా రంభకి ఈ పేర్లన్నీ ఎలా తెలుసునో తెలియక మళ్ళీ కరీంనగర్ అయిపోయాను..

రెండో పెద్ద గంట ఇండియాలో "అఖిలాండకోటి బ్రహ్మాండ ప్రపంచ ఖండ ఖండముల తెకోరా.డీ.తె.సా. సదస్సు కూడా నిర్వహించబడింది. మీరు గమనించారో లేదు, చాలా తెలివైన వాణ్ణి కాబట్టి, ఇండియా సదస్సు పేరులో ఎందుకైనా మంచిదని మా కాకినాడ పేరు తీసేశాను. లేకపోతే కరీంనగర్ వాళ్ళు, కడప వారూ పెర్సనల్‌గా వచ్చి చావగొట్టే అవకాశం ఉంది కదా. ఆ పెద్ద గంట అమెరికామెడీ కబుర్లు మరొకసారి చెప్తాను.

చిట్టెన్ రాజు గారు హాస్యానికి సాహితీసదస్సులని ఇలా చిత్రీకరించినా నిజానికి అత్యంత వైభవంగా డిసెంబర్ చివరలో హైదరాబాదులో మొట్టమొదటి ప్రపంచ సాహితీ సదస్సు ని నిర్వహించారు. వాటి విశేషాలకోసం ఇక్కడ క్లిక్ చేయండి.